

[Niels Andersen.]

en medvirkende årsag til skabelse af arbejdsløshed. Lad mig erkende, at et hvilket som helst statsindgreb, der har til formål at indsuge en del af borgernes penge i statskassen, hæmmer den private investering og den økonomiske bevægelsesfrihed. Sådanne foranstaltninger er jeg i virkeligheden inderligt imod, men under de givne forhold var en økonomisk sanering nødvendig, og dette erkendes jo også fra venstres og de konservatives side.

Imidlertid melder det spørgsmål sig, om den produktionsfremmende investering rammes særlig hårdt af stabiliseringslånet. Pligten til at udrede stabiliseringslån påhviler kun personer, således at andelsselskaber o. lign. samt aktieselskaber er fritaget for at udrede stabiliseringslån. Det vil altså sige, at de fleste industrielle foretagender samt landbrugets andelsvirksomheder ikke rammes af den pågældende lovgivning. Det er også mit indtryk, at investeringstempoet i disse virksomheder ikke er nedsat — tværtimod. For flere store industrivirksomheder gælder det vel, at den faktiske sænkning af renteniveauet har givet anledning til øget investering.

Af andre erhvervsgrupper kan der være grund til at nævne landbruget. Det er min opfattelse, at det ikke skyldes stabiliseringslånet, at landbruget har vanskeligheder. Så vidt jeg kan skønne, er det en meget lille procentdel af landets landbrugere, der betaler stabiliseringslån; det er jo helt i overensstemmelse med de oplysninger, den højtærede finansminister i dag har fremført, idet han oplyste, at kun ca. 5 pct. af landets landbrugere betaler stabiliseringslån.

Dér, hvor stabiliseringslånet kan virke investeringshæmmende, er i de mange små erhvervsvirksomheder, som ejes af enkeltmænd, men efter min opfattelse har sådanne virksomheder fået mere end 100 pct. kompensation gennem den lovgivning, der blev gennemført sammen med loven om stabiliseringslån, nemlig lovene om skattefri afskrivninger og om skattefri investerings-

fonds. Såfremt de pågældende virksomheder udnytter disse love fuldt ud, kan det kun betyde en udbygning af investeringsfronten.

Endelig vil jeg gerne minde om § 10 i loven om stabiliseringslån, ifølge hvilken den enkelte borgers privatforbrug nøje er knyttet sammen med stabiliseringslånets størrelse. Alt i alt må jeg betragte den agitation, der kommer til orde med hensyn til stabiliseringslånets investeringshæmmende virksomhed, som overdreven.

I samme forbindelse må jeg minde om, at de afgiftsforhøjelser, som blev indført i forbindelse med den økonomiske sanering, ikke bliver indregnet i pristallet, hvilket i virkeligheden betyder, at arbejdsgiverne sparer ca. 200 kr. om året i lønudbetaling til hver arbejder. På denne baggrund kan enhver arbejdsgiver regne ud, om ikke det bidrag til stabiliseringslånet, der skal svares, kompenseres af de mindre lønudbetalinger, der finder sted.

Dette var den danske arbejders bidrag til den økonomiske sanering. Blot er der den forskel, at loven om stabiliseringslån udløber i skatteåret 1958-59, hvorimod de pågældende afgifter holdes uden for pristallet, så længe afgiftslovene opretholdes. Set på denne baggrund kan erhvervslivets folk ikke beklage sig over deres andel i den økonomiske sanering, der fandt sted ved lovgivningen i 1957. Fornuftige erhvervsfolk erkender jo også, at hetzen imod stabiliseringslånet er mere politisk betonet end erhvervsøkonomisk saglig. Må jeg i denne forbindelse minde om en udtalelse, som det ærede medlem hr. Axel Kristensen fremførte ved fremsættelsen af det foreliggende lovforslag. Denne udtalelse gik ud på, at arbejdsløsheden i en situation som den, vi nu er i, har en selvopskruende virkning, fordi folk bliver bange og tilbageholdende. Ethvert incitament til at bremse denne selvopskruende virkning, siger det ærede medlem, må derfor bruges og udskrivningen af stabiliseringslånet standses.

Den betragtning, at folk bliver bange og holder igen, er vist desværre i nogen grad